

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Paradise Casino Admiral, a.s.** se sídlem v Rousínově, Komořany 146, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2011 č.j. MSK 65226/2011, ve věci místního poplatku,

takto:

- I. V řízení se **pokračuje**.
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.5.2011 č.j. MSK 65226/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 21.2.2011 č.j. MMFM 22179/2011, jímž bylo zastaveno řízení ve věci odvolání žalobce proti konkludentnímu vyměření místního

poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí.

Usnesením krajského soudu ze dne 4.4.2012 č.j. 22Af 95/2011-22 bylo řízení přerušeno do pravomocného skončení řízení vedeného Ústavním soudem pod sp. zn. Pl.ÚS 6/12. Ústavní soud o uvedené věci rozhodl nálezem ze dne 9.1.2013. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno. Důvodem časového odstupu od rozhodnutí Ústavního soudu v označené věci ke dni tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že ohledně shodné právní problematiky bylo také vedeno řízení u Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) pod sp. zn. 2 Afs 52/2013, takže důvod přerušení trval až do rozhodnutí této věci rozšířeným senátem NSS pod sp. zn. 2 Afs 68/2012. Rozšířený senát NSS rozhodl usnesením ze dne 24.6.2014 č.j. 2 Afs 68/2012-34. Odpadly tak překážky, pro které bylo řízení přerušeno, a proto soud podle ust. § 48 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Podanou žalobu žalobce odůvodnil následujícím: žalobce podáním ze dne 14.1.2011 ohlásil správci místního poplatku, kde na území Statutárního města Frýdek-Místek provozuje loterie a jiné podobné hry. Současně ve smyslu ust. § 46 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) požádal žalobce o sdělení výsledku vyměření místního poplatku za předmětná zdaňovací období. Důvody, pro které žalobce žádal sdělení vyměření místního poplatku, podrobně rozvedl. Následně podal žalobce odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, které správce poplatku vyhodnotil jako zjevně právně nepřipustné a v souladu s ust. § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád) řízení o něm zastavil, neboť zastává názor, že konkludentní vyměření podle ust. § 46 ZSDP není v případě předmětného poplatku možné, a proto se nelze proti fiktivnímu rozhodnutí odvolat. Žalobce s tímto právním názorem potvrzeným žalovaným v napadeném rozhodnutí nesouhlasí. Žalobce poukázal na ust. § 109 odst. 1 daňového řádu, podle kterého příjemce rozhodnutí se může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Zákon, tj. daňový řád, však jinak nestanoví (ust. § 140 odst. 4 daňového řádu). Proto žalobce zastává názor, že se proti konkludentnímu vyměření místního poplatku může odvolat. Dále žalobce poukázal na ust. § 46 odst. 4 ZSDP a dovedl, že dle jeho ustanovení správce daně, resp. správce poplatku je povinen platební výměr vystavit a dále na ust. § 46 odst. 5 ZSDP. V návaznosti na tato ustanovení zmínil žalobce rozsudek NSS ze dne 15.5.2007 č.j. 2 Afs 175/2006-89, v němž NSS dovedl, že je správné, aby správce daně rozpornost projevené vůle daňového subjektu odstranil rozhodnutím o dani. Za rozpornost v posuzované věci pak žalobce považuje své tvrzení uvedené v hlášení, jímž splnil ohlašovací povinnost, ale současně namítl, že předmětná herní zařízení nepodléhají poplatku. Jelikož správce poplatku ani na žádost nevydal platební výměr, neměl žalobce jinou možnost, než se proti svým hlášením v zákonné lhůtě odvolat. Tato možnost vyplývá i ze shora označeného rozsudku NSS. K charakteru fiktivního rozhodnutí dle ust. § 46 odst. 5 ZSDP zmínil žalobce dále rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.4.2006 č.j. 22Ca 55/2006-73. V další své argumentaci žalobce zmínil ust. § 139 a 140 daňového řádu obsahující právní úpravu obdobnou ust. § 46 odst. 5 ZSDP, přičemž ust. § 140 odst. 4 daňového řádu dává možnost se proti konkludentnímu platebnímu výměru odvolat. Legitimitu podaného opravného prostředku dále

žalobce odvozuje z rozsudku NSS ze dne 11.1.2006 č.j. 7 Afs 49/2004-59. Žalobce zdůraznil, že skutečnost, že včas zaplatil místní poplatek, je pouze deklarací toho, že se nechtěl vyhýbat poplatkové povinnosti a zároveň se nechtěl vystavit nebezpečí postihu v podobě sankce za nezaplacený místní poplatek. Tyto skutečnosti však nepředstavují důvod zamítnutí odvolání pro nepřipustnost podání.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že v oblasti místních poplatků je primární placení poplatku a nalézací rovina řízení se uplatňuje pouze v případech, kdy místní poplatky nejsou zaplacený včas nebo ve správné výši. Povinnost platit místní poplatek vzniká přímo ze zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v platném znění (dále jen ZMP) a platební výměr správce poplatku vydává jen tehdy, nebyl-li poplatek zaplacen včas nebo ve správné výši. Vzhledem k právní úpravě obsažené v ust. § 11 ZMP je vyloučena aplikace všech ustanovení ZSDP či daňového řádu vztahující se k vyměření daně na základě podaného daňového přiznání, hlášení či vyúčtování. Podle žalovaného právní úprava ZMP má přednost před právní úpravou obecnou a tudíž při správě místních poplatků ust. § 11 ZMP vylučuje použití § 46 ZSDP, neboť je vůči ZSDP v pozici *lex specialis*. Zde žalovaný odkázal na ust. § 13 ZMP ve znění platném do 31.12.2011 a obdobnou úpravu zakotvenou v § 4 daňového řádu. Na základě uvedeného žalovaný setrval na svém názoru, že postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce ohlásil podáním ze dne 14.1.2011 svou poplatkovou povinnost a současně požádal dle ust. § 46 odst. 5 ZSDP o sdělení výsledku vyměření místního poplatku, když zpochybnil výklad ministerstva financí k pojmu provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Podáním ze dne 7.2.2011 žalobce podal odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, v němž argumentoval v podstatě shodně jako v následně podané správní žalobě. Správce poplatku rozhodnutím ze dne 21.2.2011 č.j. MMFM 22179/2011 rozhodl řízení o odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku zastavit pro zjevnou právní nepřipustnost podání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Při posouzení právní otázky, zda je v posuzované věci přípustné odvolání proti konkludentnímu vyměření místního poplatku, vycházel krajský soud z rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 24.6.2014 č.j. 2 Afs 68/2012-34. NSS zde vyslovil tyto závěry:

- I. *Správce místního poplatku má povinnost vydat platební výměr podle § 46 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků respektive dle § 139 či 147 odst. 1 daňového řádu a řádně jej doručit, pokud nejpozději v poslední den lhůty, ve které byl poplatník povinen splnit ohlašovací povinnost (§ 14 odst. 2 zákona č.*

565/1990 Sb., o místních poplatcích), sdělil poplatník kvalifikovaným způsobem své pochybnosti a současně o vydání platebního výměru požádal, přestože místní poplatek ve stanovené lhůtě včas a ve správné výši uhradil.

- II. V případě nečinnosti správce místního poplatku nedochází k vyměření místního poplatku podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků, ani k vystavení platebního výměru dle § 140 daňového řádu.

Učiněné závěry NSS dovedl z argumentace podrobně rozvedené v odst. [41] – [50] a [52] – [56] svého rozhodnutí. Rozšířený senát NSS uvedl, že ohlašovací povinnost podle ZMP nelze přirovnat k povinnosti podat daňové tvrzení, ale spíše k registrační povinnosti a obdobně ohlášení místního poplatku nelze ztotožnit s přiznáním k dani. Jelikož poplatník místního poplatku v ohlášení není povinen si sám poplatek vypočítat, vyměření poplatkové povinnosti podle § 46 odst. 5 ZSDP nepřipadá v úvahu. Pokud jde o aplikaci ust. § 140 daňového řádu, dalo by se o ní v teoretické rovině uvažovat, nicméně takovému postupu brání právní úprava obsažená v § 11 ZMP a platební výměr by nesplnil účel, pro který poplatník vydání platebního výměru žádá, neboť platební výměr podle § 140 daňového řádu se pouze zakládá do spisu, daňovému subjektu se nedoručuje a není proti němu přípustné odvolání. Dále NSS vzal v úvahu, že ohlášenou a uhrazenou poplatkovou povinnost nelze následně měnit prostřednictvím dodatečného tvrzení, jak předpokládá daňový řád. Ust. § 11 ZMP je postaveno na předpokladu, že při placení místních poplatků nebude vzhledem k jejich jednoduchosti docházet k rozporům mezi plátcem místního poplatku a jeho správcem, což je také důvodem odlišné procesní úpravy oproti ust. § 46 odst. 5 ZSDP či § 140 odst. 1 daňového řádu. Současně však NSS dovedl, že speciální úprava v ZMP neznamená, že poplatník nemá možnost platební výměr získat. V případě sporné poplatkové povinnosti je správce poplatku povinen postupovat obdobným způsobem, jako by pochybnosti o poplatkové povinnosti byly na jeho straně, tj. vyměření poplatkové povinnosti oznámí poplatníkovi doručením platebního výměru, který musí být odůvodněn a proti kterému je možno se odvolat, přestože je či bude poplatek včas a řádně uhrazen. Oba předpisy takový postup umožňují – ZSDP v případě sporné daňové povinnosti (§ 46 odst. 4), daňový řád pak v ust. § 139 nebo § 147 odst. 1. Takový postup v případě sporné poplatkové povinnosti na místním poplatku však předpokládá kvalifikované sdělení pochybností poplatníkem a včasnou žádost o vydání platebního výměru. K závěru uvedenému v bodě II shora citovaného judikátu rozšířeného senátu NSS uvedl, že důsledkem eventuální nečinnosti správce poplatku nemůže být „fiktivní platební výměr“, o jehož zákonnost by se následně vedl spor, neboť požádá-li poplatník o vydání platebního výměru, je povinností správce místního poplatku požadovaný platební výměr vydat. V tomto závěru vycházel rozšířený senát NSS z jiného svého usnesení, a to č.j. 5 Afs 92/2008-147, v němž vyslovil, že tzv. konkludentní vyměření či doměření daně ve smyslu § 46 odst. 5 ZSDP ve skutečnosti není konkludentním, nýbrž výslovným, avšak zjednodušeným a interním, tedy navenek (mimo sféru správce daně) se bezprostředně neprojevujícím způsobem vyměření daně, a to proto, že výsledek posouzení správce daně se projeví v daňovém spisu v příslušné kolonce daňového přiznání či hlášení nebo dodatečného daňového přiznání, v níž se zaznamenává provedení vyměření podle § 46 odst. 5 ZSDP. Závěrem NSS ve shora citovaném usnesení sp. zn. 22Afs 68/2012 uvedl, že právní úprava obsažená v daňovém řádu pak fikci vydání platebního výměru zcela opustila a konkludentní vydání platebního výměru podle této právní úpravy vůbec nepřipadá v úvahu.

Krajský soud v posuzované věci neshledal žádné skutkové a právní důvody, pro které by se od shora uvedených závěrů a argumentace NSS jakkoli odchýlil. Obsahem správního

spisu lze mít sice za prokázané, že žalobce požádal o vydání platebního výměru a povinností správce poplatku proto bylo platební výměr vydat. Jestliže však správce poplatku takto nepostupoval, nelze se proti jeho postupu úspěšně bránit podáním odvolání proti konkludentnímu vyměření daně, neboť jak ze shora uvedené právní argumentace vyplývá, k takové právní skutečnosti nedošlo. Správce poplatku jakož i žalovaný proto v posuzované věci postupovali správně, když řízení o odvolání žalobce zastavili z důvodu zjevné právní nepřípustnosti podání. Jejich závěry jsou zcela v intencích usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 2 Afs 68/2012.

Na základě shora uvedeného krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu správního spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 4. září 2014

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu